

HOT NEWS

Zondag 27 september
Savannah Jazz Band
zie pagina 13

Zondag 18 oktober
Andors Jazz Band
zie pagina 15

Zondag 18 oktober
Lollapalooza
zie pagina 16

Jaargang 22, nummer 3, augustus 2015

25 Jazz op reis
Met Bob Leijen

17 Papa Bue
Door Wim Keller

28 Jacintha sprak met
Richard Heeres

Op het moment van schrijven is het heet, zó heet dat ik het liefste alles zou willen uittrekken, zelfs m'n vel. De radio staat zachtjes aan; Sublime FM, het vroegere Arrow Jazz. De tonen van een bossa nova klinken en ik waan me even aan een wit strand ergens in Verweggistan. Muziek en associaties: wie heeft ze niet.

Waar denkt u bijvoorbeeld aan als u Braziliaanse muziek hoort? Ik denk dan aan zwoele avonden, dansen, heerlijke cocktails, mooie mensen (lees: mannen) en lekker eten. Niet noodzakelijkerwijs in die volgorde.

Hoor ik marsmuziek, zie ik lederhosen en bratwurst. En als ik dixieland hoor, moet ik altijd aan Mark Rutte denken – ik kan het ook niet helpen.

Zo associeerde ik Franse chansons altijd met rode wijn, liefdesverdriet, lijden met een hoofdletter, maar ook met min of meer intellectuele bohemien.

Mijn kleinzoon (toentertijd was hij een jaar of drie) logeerde bij mij en was vol overgave aan het zingen. In die tijd zong hij alles nogal fonetisch oftewel je kon er werkelijk geen bal van verstaan, maar de melodie meende ik te herkennen. Hij zong een Frans chanson van Edith Piaf: Non, je ne regrette rien. Mijn hemel, mijn kleinzoon – een kleine intellectueel in wording! Tot ik er achter kwam, dat dit nummer gebruikt wordt in de tekenfilm Madagascar en hij die film al ettelijke malen had bekeken. Ach ja.

Voor diegenen die verkoeling zoeken: zet een cd-tje op met de geluiden van een tropische regenbui – net echt!

Nelleke van den Anker

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar (Voor een (echt)paar € 25,-). Opzeggen voor 1 november van het lopende kalenderjaar; na die datum geldt een stilzwijgende verlenging voor het volgende jaar. Entreprijzen donateurs: € 6,-, niet-donateurs: € 12,-. Interesse in een Goldcard, neem dan contact op met het bestuur. Het IBANnr. van Sgt. Pepper's Jazz-Club is: **NL25INGB0007320354**.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:

Jacintha Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Nelleke van den Anker

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste:

Helma Mol, Jaap Robijn,
Ad Schager, Dick Turksma
(hoofdredacteur en
vormgever Hot News).

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:

0228 - 31 47 91

Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:

06 - 27 82 39 29

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek voorzitter,
muzikale contacten
Gerrit Piso bestuurslid en pr
René Slagers secretaris
Kees Knijnenburg penningmeester

**Niets uit dit blad mag worden overgenomen
zonder schriftelijke toestemming van de redactie.**

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Zuider Havendijk 60
1601 JD Enkhuizen
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Correspondentie-adres

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Talingshof 8 1602 NX Enkhuizen

Opmaak en dtp:

Jurie de Boer

Druk:

Hary Posthumus

Skroiverai van het bestuur

Als u dit blad op de deurmat vindt, is de zomer 2015 al weer op haar retour. En dat betekent dat de club weer start en wel met een internationaal programma. Op 27 september en op veler verzoek terug bij ons op de Bühne: de Savannah Jazzband uit Engeland, met hun bekende superswingende tradjazz. Op zondag 18 oktober wederom een dubbelconcert: thuisband Lol-lapalooza en - afsluitend deze middag – gastband Andor's Jazzband. Voor de maanden november en december ontvangen we respectievelijk Deense jazzers en als jaarafsluiter één van de betere Enkhuizer bands. Maar daarover meer in de volgende Hot News.

42ste Jazzfestival Enkhuizen

Vanuit Sgt. Pepper's Jazz-Club, alle lof voor bestuur en medewerkers van het Jazzfestival Enkhuizen. Het was een beregezellig feest van donderdag tot en met zondag, met veel, heel veel muziek. Een zonovergoten zaterdagmiddag was de kers op de taart. Volgend jaar weer? Jazeker, de 43ste editie is gepland vanaf 3 tot en met 6 juni 2016.

Nieuws van de Herrington Jazzband

Bij het ter perse gaan van de vorige Hot News, was nog niet bekend dat er een wisseling in de bezetting van deze Enkhuizer band had plaatsgevonden. Dus maar even bandleider Henk van de Veen bevestigd hoe de vork in de muzikale steel zit. Henk: "Theo Kroeb, klarinet/sax, heeft band verlaten en is inmiddels opgevolgd door Erwin Schoen op rieten. Verder is in goed overleg afscheid genomen van bassist Luuk Jellema. Als vervanger hebben wij Eric Heijnsdijk bereid gevonden om plaats in te vullen. Eric heeft een behoorlijke staat van dienst en gaat ons op stringbass voorlopig op swingende wijze bijstaan. Eric is afgestudeerd aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag op trombone, daarna bij Hein van de Geyn op stringbass. Enige repetities hebben reeds naar tevredenheid plaatsgevonden. Met Erwin en Eric dachten wij op goede weg te zijn om onze sound/invulling waar te maken. Beiden zijn zeer enthousiast en overige bandleden eveneens. Uiteindelijke wens is stringbassist uit omgeving aan te trekken. Voorlopig swingt 't weer behoorlijk en we kijken uit naar komende optredens. Luistert en huilt straks maar", aldus Henk. (woordelijk overgenomen, red.)

When I leave the world behind...

Op 31 maart jl. ontvingen we bijgaand bericht: Getalenteerd arrangeur en blazer, bovenal beminlijk mens Robert Veen, is niet meer. De muzikale duizendpoot uit Scheveningen, sinds jaar en dag een van de publiekstrekkingen op het Bredase Jazzfestival en honderden festivals en andere podia wereldwijd, is, op 59-jarige leeftijd, na een slopende ziekte overleden.

Robert Veen

Recent speelde Robert nog op onze club als invaller bij de Dutch Swing College Band en eerder met de JoJo Swingband van Joep Peeters. Zijn Facebook-pagina veranderde na zijn overlijden in een lopende lichtkrant, waar tientallen muzikliefhebbers en muzikanten de loftrumpet staken, eer betuigden en rouw betoonden. Robert Veen was, behalve een veelgevraagd freelance musicus, ook arrangeur, componist en leraar. Die laatste rol vervulde hij in Breda, altijd in de legendarische workshops voor jongeren tot achttien jaar. Uit alle denkbare soorten saxofoons, klarinetten en dwarsfluiten toverde Robert de ene na de andere prachtige of grappige, maar altijd verrassende deun. "Met Robert was de muziek altijd een feest", aldus een korte mededeling op de website van de Aces of Syncopation. "Hij legde altijd zijn hele ziel in z'n spel. Het was een voorrecht, dat we zoveel jaren met zo'n geweldige muzikant en fijn mens samen hebben mogen spelen. Vaarwel Robert,

we zullen je missen, meer dan woorden kunnen zeggen." Als club sluiten wij ons daarbij aan en wensen de familie veel sterkte.

Ook een bekende verschijning op onze club, is niet meer: Dolf Waardenburg. Dolf raakte erg ziek en het leek er zelfs op dat hij van veel mensen op de clubmiddag van 15 maart afscheid

Dolf en Carolien Waardenburg tijdens de clubmiddag 15 maart 2015

nam. Hij overleed op 27 maart. Dolf en oudestijl jazz hoorden onherroepelijk bij elkaar. Was het een uitverkocht huis op de club, dan kwam hij even langs om op zijn welbekende wijze het bestuur bij de kassa het volgende toe te fluisteren: "Goede band, volle tent". Was het een enkele keer niet naar zijn muzikale zin, dan was zijn mededeling naar mij kort en bondig: "Slippertje van het bestuur?" Dolf heeft ons een aantal jaren ondersteunt als 'Persona Anonimus', waardoor het muziekbudget het toeliet net iets extra's te doen. Ook hem zullen wij missen en wensen zijn vrouw Carolien, met wie hij 45 jaar lief en leed deelde, veel sterkte met dit verlies.

Mevrouw Tool-Brander, kent u haar nog? Nog geen twee jaar terug woonde zij nog in Enkhuizen en bezocht, als dikke negentiger, elke maand onze club. Toch begonnen de jaren te tellen en ging zij in een verzorgingstehuis te Medemblik wonen. Op 31 maart jl. overleed zij op 94-jarige leeftijd. Deze markante vrouw had altijd haar humorwoordje klaar en ging een dansje vóór de band niet uit de weg. Wij wensen de familie sterkte.

Mevr. Tool-Brander swingt de pan uit bij de Pepping Express, clubmiddag 17 april 2011.

Jazzclub 'Jazz at the Five' in Delft opgeheven

Na zo'n 35 jaar en het overlijden van Robert Veen, muzikaal inspirator en voorzitter, geeft het bestuur van deze club de pijp aan Maarten. Door de terugloop in belangstelling werd het niet meer kostendekkend om concerten te organiseren. Jammer!

De Jazzclubs

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.everyoneweb.com/charlestown

Eindhoven Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhine Town Club, Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Meerjazz

www.meerjazz.nl

Noord-Nederlands Jazzgilde

www.nnjg.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijljazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Storyville Jazzclub Arnhem

www.storyville-jazzclub.nl

The Swinging Carrots Dongen

www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

www.trianglejazzclub.nl

Jazz-Sociëteit Zutphen

www.jazzclubzutphen.nl

Een verzoek: toon uw clubcard!

Hoewel we trouwe bezoekers (her-)kennen wordt het voor de bestuursleden wel eens moeilijk om gezichten en namen te onthouden. Hoe kan dat ook anders als grootste club van Nederland. Dus bent u de trotse bezitter van een reguliere card of een goldcard, laat u deze dan wel zien bij de kassa; zijn wij gerustgesteld en hoeven niet achter u aan te lopen voor controle.

Sgt. Pepper's Goldcard

Dit is een geslaagd succes en ik kan u aanraden om ook over te stappen. U betaalt één jaar-bedrag, inclusief een fikse korting op de entreprijs. Dus, geen wachttijden meer bij de kassa, geen gewissel of gedoe met geld. Alleen even uw Goldcard laten zien, dat dan weer wel. Heeft u interesse om over te stappen, neem dan contact op met het bestuur.

Enkhuizer Jazz Archief

Heeft u nog jazzspullen uit het verleden, met name over de jaren 1974-1978, knipsels, foto's, video- of filmbeelden of andere hebbedingetjes die u wilt 'storten' in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

Spelregels bij het jaarlijkse donateursbedrag

Opzeggen vóór 1 november van het lopende kalenderjaar, anders volgt stilzwijgende verlenging. Dit geldt zowel voor de donateurs die – nog – per nota betalen, alsmede die een machtiging hebben getekend. Zegt u na die datum op, dan maken wij onnodig kosten, die wij aan u moeten doorberekenen. Heeft u een machtiging ondertekend, waarvoor dank, dan machtigt u, tot wederopzegging, Sgt. Pepper's Jazz-Club om van uw bank- of girorekening de jaarlijks verschuldigde bijdrage af te schrijven. Indien u het niet eens bent met de afschrijving, dan heeft u het recht het bedrag binnen 30 dagen, zonder opgave van een reden, ongedaan te maken. Dat u het weet.

Jazz op Radio Enkhuizen

Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdag presenteert 'onze' Wim Keller een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio getiteld: 'We call it music, Jazzmusic'. Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether zijn, is er nog geen man overboord: via internet kunt u de live-opname en het programma op dinsdagavond – tussen 19.00 – 21.00 uur - rechtstreeks beluisteren. Klik naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. U kunt het programma terugluisteren als u op het blokje Uitzending gemist klikt. Waar u ook bent op deez' aardkloot: veel luisterplezier.

Sam Verbeek

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburg
DzSoft (database advice)
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Hr. Scholten, Hoorn

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Even terugkijken 19 april

Dus wat wordt het een selfie
of een foto van de band ?

Freetime
Old Dixie
Jassband

voor een mooie solo
krijg je applaus.

Even terug kijken 17 mei

Jubilaris Limehouse Jazzband vierde haar 50ste verjaardag in Enkhuizen.

Sgt Pepper's Jazz-Club is dé regionale ontmoetingsplaats voor liefhebbers van jazz.

Ook vanmiddag gingen de voetjes weer regelmatig van de vloer.

De Herringtown Jazzband met nieuwkomers Erwin Schoen en Ruud Danckaarts.

Een tevreden bandleider Henk van der Veen met dochter Dorien.

Limehouse Jazzband
zondag 17 mei 2015
Herringtown Jazzband

Nieuwe tegel Sgt. Pepper's Jazzwalk of Fame

Op zaterdag 6 juni, tijdens het 42ste Jazzfestival Enkhuizen, is wederom een tegel toegevoegd aan de Jazzwalk of Fame. Deze eregalerij is een initiatief van Sgt. Pepper's Jazz-Club en wordt sinds 2008 elk jaar uitgebreid met een tegel, opgedragen aan een jazzgrootheid of -band. Dit jaar is de tegel opgedragen aan Phil Mason's New Orleans All Stars with Christine Tyrrell. De band was een groot voorbeeld voor vele Enkhuizer jazzbands. Phil kwam voor het eerst in Enkhuizen in 1976, als cornettist van de Max Collie Rhythm Aces. Het Jazzfestival Enkhuizen werd toen voor het eerst uitgebreid met het Openingsconcert op de vrijdagavond. Phil speelde van 1970 tot 1992 bij Max en bezocht talloze malen onze Haringstad. In 1992 richtte hij zijn eigen band op en ook met deze band kwam hij regelmatig op het Jazzfestival Enkhuizen en Sgt. Pepper's Jazz-Club. Door ziekte van Phil stopte de band en werd in 2009 ontbonden. Phil overleed vorig jaar op 9 juni op 74-jarige leeftijd. De onthulling werd verricht door Hanne Mason, de vrouw van Phil, die onze stad voor deze gelegenheid bezocht met haar zuster Netta. Onder grote belangstelling van vele muzikanten en jazzliefheb-

Foto's: Cor Dekker & Peter Goedhart

'Just a Closer Walk' Jim en Jonny

met een drop champagne, waarna het glas werd geheven op Phil, de band en hun muziek. Hierna werd de hymne 'Just a Closer Walk' ingezet door Jim en Jonny, waarna de Fifth Avenue Streetparaders hen muzikaal volgden. Een prachtig en ontroerend gebeuren op het Venedie in onze jazzstad.

Hanne Mason

And for our English friends, especially Phil's wife Hanne, Jim en Jonny: On sunny Saturday 6 June, during the 42nd Enkhuizen Jazz Festival, another pavement tile was added to the Jazzwalk of Fame. The Jazzwalk of Fame was initiated by Sgt. Pepper's Jazz Club, Enkhuizen (Holland), in 2008, and ever since, a new tile has been added during each festival, dedicated to a great jazz musician or band. This year the tile was dedicated to Phil Mason's New Orleans All Stars with Christine Tyrrell. The band was a great inspiration for many Enkhuizen jazz bands. Phil first came to Enkhuizen in 1976 as the cornet player in the Max Collie Rhythm Aces. He played in Max's great band from 1970 to 1992, visiting this beautiful town on the IJsselmeer many times. In 1992 he formed his own band, Phil Mason's New Orleans All Stars with Christine Tyrrell. This aggregation featured regularly at the Jazz Festival and also at Sgt. Pepper's Jazz Club. Due to Phil's illness the All Stars disbanded in 2009. Sadly he passed away last year on June 9, aged 74. Phil's wife, Hanne Mason, accompanied by her sister Netta, performed the unveiling of the tile. The ceremony was attended by hundreds of fans and musicians. Two former band members, clarinet/tenor sax man Jonny Boston, and Gentleman Jim McIntosh were also present. Hanne delivered a wonderful speech, and in the absence of any lager and lime was forced to anoint the tile with vintage champagne! To close the ceremony, Jonny and Jim played two slow choruses of Just A Closer Walk With Thee, then being joined by Enkhuizen's Fifth Avenue Street Paraders (augmented by the massed ranks - about another thirty musicians). All in all, a wonderfully moving unforgettable occasion celebrating the life of Phil Mason, who died last year, almost to the day.

Sam Verbeek

Even terug kijken 21 juni

Red Dice Jazzband 21 juni 2015

Een vrolijke afsluiting van het 'winter – seizoen'

Savannah Jazz Band

Zondag 27 september 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen

Bezetting:

Bill Smith	-kornet
Roger Myerscough	-klarinet
Brian 'Sam' Ellis	-trombone
Chris Marney	-banjo
Tony Pollitt	-bas
John Meehan	-drums

De Savannah Jazz Band is zonder enige twijfel nog steeds een van de meest populaire trad jazz formaties uit het Verenigd Koninkrijk van deze tijd. Trad jazz staat voor traditional jazz en werd in Groot-Brittannië gedurende de jaren 1950 en 1960 vooral gebruikt als dansmuziek. Bekende namen uit die tijd zijn Chris Barber, Ken Colyer, Humphrey Lyttleton and Alex Welsh. De in 1979 opgerichte Savannah Jazz Band heeft met haar talent om zowel luisteraars al dansers tevreden te stellen, een internationale reputatie opgebouwd tijdens diverse jazz evenementen in binnen- en buitenland. Tijdens tournees door Europa, Nieuw Zeeland en de Verenigde Staten heeft de formatie haar publiek met een gevarieerd en onvoorspelbaar programma steeds weten te boeien. Kortom, een topformatie die inmiddels al bijna 20 cd's heeft opgenomen en vanmiddag voor de derde keer in haar bestaan Enkhuizen zal bezoeken. Bands van dit kaliber komen niet iedere maand voorbij in het Peperhuis, dus dit mag u niet missen.

Aart Lub

Andors Jazz Band

Zondag 18 oktober 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Ellister van der Molen	-trompet
David Lukács	-altsax, klarinet
Ad Houtepen	-kornet, klarinet, altsax, zang
Victor Bronsgeest	-trombone, zang
Hans Bosch	-sopraan, tenor- en baritonsax, klarinet
Johan Lammers	-banjo, gitaar
Hans Koppes	-tuba
Dovile Vastakaite	-drums

Vanaf de oprichting in 1978 richt Andors Jazz Band zich op de geweldige hot dance en jazzmuziek uit de jaren twintig en de vroege jaren dertig van de Twintigste Eeuw. De band gebruikt de originele arrangementen uit die tijd, maar ook eigen stijlgetrouwe arrangementen.

Zoals gewoon was in de beginjaren van de jazz, speelt de band akoestisch; alleen de aankondigingen en de zang zijn versterkt.

In een kwart eeuw is de band een graag geziene gast geworden op jazzfestivals in heel Europa en tijdens talloze tournees heeft de band opgetreden in tientallen Europese jazzclubs en volgden vele radio- en televisieopnamen. Andors Jazz Band heeft inmiddels een reputatie opgebouwd als een van de toonaangevende bands in de vroege jazzmuziek, met een groeiende -, enthousiaste aanhang die deze muziek heeft herontdekt.

De leden van de band zijn ervaren musici met een voorliefde voor de muziek van legendarische orkesten uit die tijd, zoals die van Fletcher Henderson en Duke Ellington. Vanzelfsprekend is ook de presentatie van de band stijlgetrouw: de 'Roaring Twenties' herleven vanmiddag – opnieuw en op veler verzoek - muzikaal in het Peperhuis.

Aart Lub

Lollapalooza

Zondag 18 oktober 2015, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Richard Heeres	-trompet, zang
Jeroen Knukkel	-klarinet
Wim Bijl	-trombone, zang
Petra de Jong	-banjo
Remco de Jong	-contrabas, zang
Aart Lub	-drums

Lollapalooza begint langzaam aan steeds meer uit haar schulp te kruipen. De formatie heeft inmiddels meerdere optredens verzorgd waarbij, overeenkomstig de bandnaam, soms opmerkelijke - en opvallende keuzen in het repertoire zijn gemaakt. In de uitvoeringen is echter altijd de voorkeur voor de New Orleans stijl, met een vleugje trad jazz, duidelijk te herkennen. En dat kan ook bijna niet anders, als we kijken naar de bezetting van de band.

De bekende gezichten uit de Enkhuizer jazzscene hebben in het verleden veel ervaring opgedaan met het soort jazz dat we in de Haringstad zo graag horen.

Genieten van de schitterende traditionele jazzmuziek vormt inmiddels al vijf jaar de basis waarop muziek gemaakt wordt, onder het motto: 'aftrappen en spelen'. Ook vanmiddag zal de band - in de fleurige blouses - u weer trakteren op heerlijke muziek.

Kom dus gezellig naar het Peperhuis en mocht het stormen en regenen, onthoudt dan dat u tijdens het schuilen vaak de leukste mensen tegenkomt.

Aart Lub

Papa Bue's Viking Jazzband

Een tijdje geleden vroeg een bekende jazzliefhebber uit Enkhuizen mij, om nog eens een keer 'Schlafe Mein Prinzchen', van Papa Bue's Viking Jazzband, in het radioprogramma 'We call it

Het bekende rode vinyl van Storyville

gestolen en moest hij huiswaarts gaan; tezamen met een andere vriend stapte hij op de trein. Zelf sloot ik mij aan bij een groep Duitse jongens en meisjes en wij trokken verder langs de Rijn en de Neckar en kwamen uiteindelijk in Heidelberg, waar ik dat Zweedse meisje ontmoette; Marianne Dahlquist heette zij en er ontstond een gesprek. Dat ik jazzliefhebber was interesseerde haar, want ze hadden in Scandinavië ook een bekende jazzband: 'Papa Bue's Viking Jazzband'. Daar had ik weer niet van gehoord, enfin adressen uitgewisseld. Thuisgekomen bleek dat mijn vader een TV-toestel had gekocht en tot mijn verbazing zag ik op een zondagavond Papa Bue's Viking Jazzband op de Nederlandse TV, uitgedost in Viking kleding, inclusief bijlen en schilden langskomen, ik vond het wel grappig, maar was er niet ondersteboven van. Het plaatje, uitge-

Papa Bue in de begin jaren

bracht op het Storyville label, werd met de post bezorgd. 'Schlafe Mein Prinzchen' en op de andere kant 'Wiegenlied' was door Marianne naar mij gestuurd en is inmiddels met enkele tientallen lp's en cd's uitgebreid. De leider van de Vikings, die eigenlijk Arne Bue Jensen heet, heeft in de afgelopen jaren enkele bekende Amerikaanse musici naar Denemarken laten komen, waar hij kortere of langere tijd mee gespeeld heeft. In het muziektijdschrift Rhythme, beschrijft de scribent Skip Voogt een optreden van Papa Bue's Viking Jazzband; hij laat er geen spaan van heel en ze hoeven - wat hem betreft - niet meer terug te komen. Met Marianne heb ik nog jarenlang gecorrespondeerd, maar het verwaterde. Arne Bue Jensen zou in de stormachtige jaren die volgden ook wel in vergetelheid geraakt zijn, maar niets is minder waar. Hij bleef met zijn Viking Jazzband nog zeker veertig jaar doorspelen en heeft nog heel wat grammofoonplaten en cd's uitgebracht. Tot zijn laatste snik, hij overleed in 2011, 81 jaar oud.

Music, Jazzmusic' te draaien. Natuurlijk wilde ik aan dat verzoek voldoen en zo kwam het wilde groepje Denen, dat als Vikingen uitgedost, in mijn geheugen geprikt staat, met hun wereldhit uit 1959 weer eens op de draaitafel te liggen. Een uit rood vinyl vervaardigd single plaatje dat ik al zeker vijf en vijftig jaar koester, want ik kreeg dat schijfje toegestuurd uit Zweden, van een vakantie vriendinnetje dat ik in Heidelberg had ontmoet. Na mijn eindexamen in 1959 besloten enkele jeugdvrienden van mij om in die zomer op de fiets een rondtocht te maken door Duitsland. De tocht ging via Zuid-Limburg naar Aken, daarna door naar Keulen, waar wij de Dom nog beklommen hebben. Voor zo ver het oog reikte, een grote platgebombardeerde vlakte; de Amerikanen hadden in 1944-45 vak-kundig werk afgeleverd. Helaas voor die vriend van mij, werd zijn fiets vóór de jeugdherberg ge-

stolen en moest hij huiswaarts gaan; tezamen met een andere vriend stapte hij op de trein. Zelf sloot ik mij aan bij een groep Duitse jongens en meisjes en wij trokken verder langs de Rijn en de Neckar en kwamen uiteindelijk in Heidelberg, waar ik dat Zweedse meisje ontmoette; Marianne Dahlquist heette zij en er ontstond een gesprek. Dat ik jazzliefhebber was interesseerde haar, want ze hadden in Scandinavië ook een bekende jazzband: 'Papa Bue's Viking Jazzband'. Daar had ik weer niet van gehoord, enfin adressen uitgewisseld. Thuisgekomen bleek dat mijn vader een TV-toestel had gekocht en tot mijn verbazing zag ik op een zondagavond Papa Bue's Viking Jazzband op de Nederlandse TV, uitgedost in Viking kleding, inclusief bijlen en schilden langskomen, ik vond het wel grappig, maar was er niet ondersteboven van. Het plaatje, uitge-

bracht op het Storyville label, werd met de post bezorgd. 'Schlafe Mein Prinzchen' en op de andere kant 'Wiegenlied' was door Marianne naar mij gestuurd en is inmiddels met enkele tientallen lp's en cd's uitgebreid. De leider van de Vikings, die eigenlijk Arne Bue Jensen heet, heeft in de afgelopen jaren enkele bekende Amerikaanse musici naar Denemarken laten komen, waar hij kortere of langere tijd mee gespeeld heeft. In het muziektijdschrift Rhythme, beschrijft de scribent Skip Voogt een optreden van Papa Bue's Viking Jazzband; hij laat er geen spaan van heel en ze hoeven - wat hem

The Viking Jazzband

Arne 'Papa Bue' Jensen werd geboren op 8 mei 1930 in Kopenhagen, Denemarken en werd al op heel jonge leeftijd besmet met het jazzvirus, door het luisteren naar platen van Benny Goodman, Tommy Dorsey, Glenn Miller, etc. en toen - na de Tweede Wereld Oorlog - ook de

platen van Bunk Johnson en George Lewis in Denemarken te horen waren, trokken die hem het meeste aan. Na de oorlog is hij op de wilde vaart terechtgekomen en heeft vele havens aangedaan en het is niet ondenkbaar, dat hij ook in New Orleans gekomen is en daar de N.O. jazz heeft horen spelen. Grappig is, dat we hem bijna op één lijn kunnen stellen met Ken Colyer, die ook als merchant sailor de wereldzeeën overging en ook in New Orleans terecht kwam. Thuisgekomen had hij zijn keuze gemaakt, leende wat geld en kocht een schuiftrambone, hij leerde de zeven basis posities van een musicus van het Royal Danish Orchestra en verder leerde hij zichzelf spelen. Zoals in veel Europese landen en ook in de USA, was de traditional jazz revival een tegenhanger van de moderne jazz en de tegenstellingen waren vaak heftig. Toch hielden veel jonge

muzikanten zich met die New Orleans-Chicago-dixieland jazz bezig. Ook Arne sloot zich bij hen aan en speelde in de bars van Kopenhagen. De Bohana Jazzband, Henrik Johansen's Jazzband en de Saint Peter Stompers waren de eerste bands, waar hij meespeelde. Na 1950 kwam hij bij de Bonanza Jazz Band terecht, speelde incidenteel met Chris Barber en maakte in 1955 zelfs een eerste plaatje met Henrik Johansen; hij was inmiddels een onderdeel geworden van het uitgaanscircuit rond Nyhavn en met zes andere musici vormde hij, in 1956, de New Orleans Jazz Band. Zij vonden hun vast stek in de Cap Horn Bar en omdat Arne de oudste was werd hij tot leider gebombardeerd en omdat hij inmiddels vader was geworden, kreeg hij de bijnaam 'Papa Bue'. De band speelde een mengeling van New Orleans jazz, maar voegde daaraan wel enkele ruime vrijheden toe, die meer op Chicago en New York jazz deden denken, waardoor ze eigenlijk bij geen enkele categorie hoorden. In 1957 veranderden zij de naam in Viking Jazzband, dit, n.a. v. een artikel van de Amerikaanse journalist en vocalist Shel Silverstein, die een optreden in de Cap Horn Bar had bijgewoond en in een artikel memoreerde dat de band, deze Danish Vikings, de originele New Orleans en Chicago jazz beter speelden dan de Amerikaanse bands op dat moment. De band vond het wel leuk en adopteerde de nieuwe benaming en bracht in 1956 'hun' eerste single uit: 'Schlafe Mein Prinzchen', waarvan een miljoen exemplaren verkocht werd, waarvoor ze een gouden plaat kregen. Deze gebeurtenis staat wel in schrille tegenstelling tot het, in Rhythme (oktober 1960), gepubliceerde commentaar van Skip Voogd in de rubriek van het Jazzpodium. Een optreden in het Kurhaus van Scheveningen op 24 september 1960. Wij citeren: "Om maar met de deur in huis te vallen: het optreden in ons land van het Deense dixieland- orkest van Arne Bue Jensen- geafficheerd als Papa Bue's Viking Jazzband- is voor ons als een ijskoude douche geweest. Drie maal heeft Papa Bue de reis naar Nederland ondernomen. Drie maal kregen we de kans om te luisteren naar een ensemble, dat zich door een enkele grammofoonplaat van een bijna angstaanjagende populariteit verzekerd wist. Welnu drie maal recht is scheepsrecht, wat ons betreft hoeft hij niet meer terug te komen". Nou dat liegt er niet om!! Bijna zou ik Skip Voogt op één lijn zetten met Michiel de Ruiter, die na een concert in 1956 van Chris Barber in Het Parool het optreden neersabelde met de opmerking: "Barbertje Moet Hangen". Maar dan ga je oude koeien uit de sloot halen en wie zit daar nu op te wachten? Trouwens 1960 was ook het jaar dat Papa Bue optrad in de veilinghal te Blokker, waar, in het voorprogramma, Caterina Valente optrad (artikel van het Noordhollands Dagblad te lezen op het Internet). Inmiddels hadden de Vikingen al een aardige lijst met grammofoonplaten, voornamelijk voor het Storyville label, opgebouwd, maar één van de meest in het oogspringende, voor de pure New Orleans jazz liefhebber, is de lp, die zij op 24 en 25 maart

1959 opnamen in Kopenhagen met de Amerikaanse klarinettist George Lewis uit New Orleans; 18 juweeltjes van opnamen zijn later heruitgebracht op cd (Storyville/6018).

Papa Bue op de Internationale Tour

Begin jaren zestig werd de populariteit van het orkest enigszins onder druk gezet door de opkomst van de Engelse trad boom, die met hun lichtvoetige jazz Europa overspoelden, Ball, Barber, Bilk, we zouden er eigenlijk Bue achter moeten zetten, maar de Denen verlegden hun activiteiten voornamelijk naar Scandinavië en Duitsland, waar zij nog erg populair waren; de nodige platen werden uitgebracht. Blueszanger 'Champion Jack Dupree' was de tweede internationale artiest, waarmee ze in 1962 op tournee gingen, ook met hem gingen ze de opnamestudio in en een geweldig 'Mama Don't Allow' werd op de plaat gezet (Storyville-833). Inmiddels was de band internationaal zo bekend geworden, dat meer artiesten in die periode – vaak op uitnodiging – naar Kopenhagen gingen. O.a. de vernaarde trompettist/showman Wingy Manone, de bij Louis Armstrong en Eddie Condon gelouterde klarinettist Edmund Hall en klarinettist Albert Nicholas gingen in 1966 naar Kopenhagen, om met Papa Bue's Viking Jazzband enkele platen vol te spelen (heruitgebracht Storyville lp 192). Toen in 1967 Wild Bill Davison naar Denemarken kwam gaf hen dat weer een extra injectie. Eind jaren vijftig was Wild Bill Davison, met de club van Eddie Condon, naar Engeland gekomen, hij tourde met hen door het Verenigd Koninkrijk en toen de anderen terug gingen, bleef hij nog een tijdje in Europa hangen. Hij ging – op uitnodiging – naar Duitsland en maakte nog een plaat met de Spree Stompers. Terug in de States bleef het verlangen om terug te komen een rol spelen en in 1967 kwam hij op uitnodiging van Papa Bue naar Kopenhagen, waar hij zich aansloot bij de actieve jazzscene en met verschillende Deense formaties, maar met Papa Bue het meeste, speelde. Het rauwe taalgebruik en zijn drankconsumptie zullen ook wel een reden geweest zijn, dat hij zich bij die Vikingen aansloot, want die spuugden ook niet in een borrel. Zelf heb

ik wel een paar video's gezien van die optredens en daar hebben ze de grootste lol, 'Wild Bill'-grapjes maken over het vervoer per bus: 'Papa Bue Famous Bus Band'. Muzikaal gezien klopte het ook wel en hun aangepaste Chicago/New Orleans jazzstijl sloot wonderwel bij elkaar aan. Wild Bill ging terug naar de States, maar was een paar jaar later weer voor een wat langere periode terug en bleef vanaf 1974-1977 in Kopenhagen hangen; tourde heel Europa af, maar bleef wonen in Denemarken, waar hij diverse keren de platenstudio in ging en met Papa Bue, maar ook met Ole 'Fessor' Lindgren en zanger Gustav Winckler diverse platen maakte. Papa Bue maakte in 1969 een tournee door de Verenigde Staten en had op het Festival in New Orleans de eer, om de onderscheiding – als enige niet Amerikaanse band- 'The Golden Keys to the City' ontvangen. Terug in Denemarken bleek er weer een Amerikaan overgekomen te zijn en met Art Hodes ging hij – in 1970 – de opnamestudio in.

Papa Bue still going strong

Eind jaren zeventig stopte de samenwerking van Storyville Records met de Papa Bue Band; meer dan vijf en twintig jaar was hij de kaskraker van het label geweest. Niet getreurd, met andere labels werd de verbintenis aangegaan en de laatste jaren kwam hij zelfs bij ons nationale

jazzlabel Timeless Records terecht, waar ook weer de nodige platen en later ook cd's op uitgebracht zijn. Inmiddels hadden zijn Vikingen de nodige bandwisselingen ondergaan en dat kunnen we ook in de muziek terug vinden; die werd gladder en commerciëler, maar werd toch door de enorme aantallen liefhebbers nog steeds verkocht. Papa Bue blijft wel door spelen en wordt ook internationaal gevraagd. Op 11 mei 2005 treed hij op, t.g.v. het 60-jarig bestaan van de Dutch Swing College Band, die in de Dr. Anton Philipszaal in Den Haag een jubileum concert geeft. De Dutch Swing College Band wordt op die avond geflankeerd door de bands van Chris Barber, Mr. Acker Bilk, Kenny Ball en Papa Bue. Hoe het concert is geweest weet ik niet maar het zal, met zoveel talent, een geweldig feest geworden zijn. De poster van het optreden heb ik te pakken gekregen en wordt hierbij afgedrukt. Ook werd Papa Bue nog wel gevraagd te komen spelen bij plaatopnamen van andere orkesten, zijn naam alleen al, was goed voor de opname, maar hij was nog maar een schaduw van zichzelf en kon

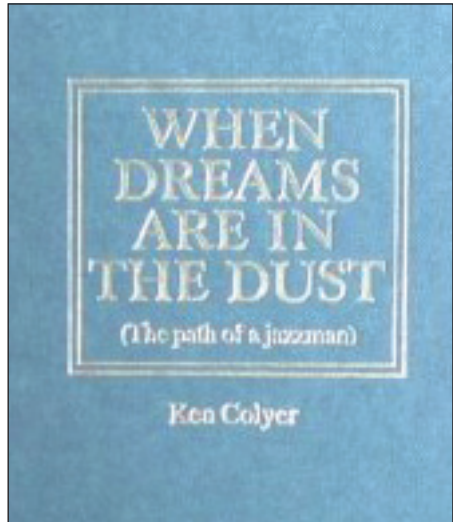
het fysiek ook allemaal niet meer bolwerken. Toch bleef hij doorspelen, tot hij niet meer kon. Papa Bue overleed op 2 november 2011.

Wim Keller

Upbeat 165-Ken Colyer Jazzmen and Skifflegroup in Germany 1955

Na het vertrek van Acker Bilk in 1954 en eerder Chris Barber in 1953 ging Ken Colyer niet bij de pakken neerzitten en toen hij in 1955 een aanbieding kreeg om in de beroemde Bier Bar in Düsseldorf te komen spelen had hij zo weer een nieuwe band samengesteld. In zijn boek 'When

Deze cd/lp is een goede kenismaking met Skiffle

Een mooi boek voor de liefhebber

Dreams are in the Dust' vertelt Ken, dat in de eerste weken van hun optreden in de Bier Bar het publiek nogal wisselvallig was en ze niet precies begrepen wat de jazzband aan het doen was, maar na een paar weken was dat voorbij en konden ze met groot succes hun engagement uitspelen. Kijk maar eens even wie hij meegenomen had: klarinettist Ian Wheeler, trombonist Mc Duncan en banjoïst Diz Disley, namen, die later in de 'trad boom' niet weg te denken waren. Tijdens dat optreden in Düsseldorf kregen zij ook de gelegenheid om voor de NDR (Nord Deutsche Rundfunk) een radioprogramma te verzorgen; die opnamen zijn bewaard gebleven en nu zestig jaar na datum zijn er 10 stukken op het Upbeat label op cd heruitgebracht. Ken heb ik in die periode en ook het vele werk dat hij later gespeeld heeft, fanatiek verzameld, maar toch stond ik weer verrast over de felheid en vindingrijkheid op deze opnamen. Natuurlijk, het repertoire bestaat ook weer uit een mengeling van New Orleans jazz stukken als Down by the Riverside en Gettysburg's March, waarvan de eerste in een skiffle uitvoering met zang van Ken. Voor diegenen die niet weten wat skiffle is: een speltrant in de jaren vijftig geïntroduceerd door Lonnie Lonigan, geïnspireerd door oude bluesvertolkingen van o.a. Leadbelly (Huddie Ledbetter), zang met zichzelf begeleidend op de banjo of gitaar. Het tweede gedeelte van de opnamen op deze cd, 5 stukken vanuit de Bier Bar in Düsseldorf live, o.a. Ace in the Hole en Hilarity Rag en de sessie eindigend met When The Saints Go Marching In. Kortom een geweldige cd, met niet alleen Ken in topvorm, maar ook een combinatie van voortreffelijke trad musici, die het uitstekend met elkaar kunnen vinden. Deze cd is een 'must' voor de Colyer liefhebbers, maar ook anderen zullen genieten van het muzikale aanbod. De cd is te bestellen bij Timeless Records. (zie advertentie, elders in dit blad)

Wim Keller

Doctor Jazz cd-014-Nederlands fabriikaat-Hot Jazz &Swing 1926-1947

Wederom een cd in de serie Doctor Jazz Magazine's zoektocht naar verloren gegane geluidsfragmenten uit het Nederlandse jazz verleden. Zeven cd's zijn dit exemplaar voorgegaan en ik moet zeggen, dat het weer een prachtige schijf is geworden, waar een aantal prominente scribenten hun medewerking aan verleend heeft. Dit keer duiken ze wel erg diep in onze vaderlandse jazzhistorie, met een opname van Tuschinski's Berceley Jazz Band-Stomp Off Let's Go uit 1926, gevolgd door een pianosolo van Joop de Leur uit 1927. De jaren dertig zijn aanwezig met wel negen stukken, waaronder een geweldige - nooit eerder uitgebrachte - take van Coleman Hawkins, Dear Old Southland en een - niet uitgebrachte - take van

Doctor Jazz cd-014-Nederlands fabriikaat-Hot Jazz &Swing 1926-1947

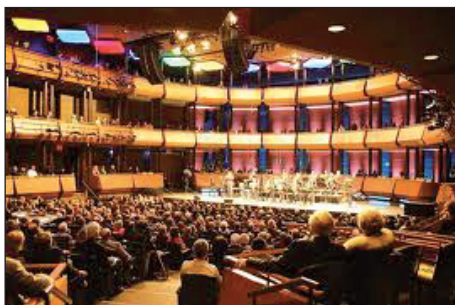
You Took Advantage Of Me van Freddy Johnson en Lex van Spall uit 1934. De oorlogsjaren zijn vertegenwoordigd door een in het Duits gezongen - door Eddy Christiani -, Hallo Mein Schatz uit 1941 en - in totaal twaalf stukken - uitgevoerd door de toporkesten van die tijd. Chiribiribin, een opname via de Nederlandse omroep, van de Ramblers. Het orkest van Dick Willebrands met een Indisch liedje Si Patokaan (persoonlijk kan ik me de tekst nog herinneren, want die moesten wij bij de verkenneren ook leren!!). Verder het orkest van Piet van Dijk met twee stukken, Aanzoeek en Who's Sorry Now uit 1944. Het Hawaiïan Ensemble Puka Paka's met Louise. Het Miller Sextet met Crazy Rhythm /1943. Het orkest Ernst van 't Hoff/ 1943. Accordeonist Mat Mathews speelt Dempfi/1943. De oorlogsperiode wordt afgesloten met een opname van het orkest van Jack Bulterman uit 1945, Invention. Nog twee stukken staan op deze cd, allereerst een opname van het A.V.R.O.- Dansorkest The Skymasters, You'r driving me Crazy uit 1947 en een opname van de Engelse trompettist Nat Gonella and his Boys. Het begeleidende boekje met prachtige foto's - met tekst van Ben Kragting jr. -, alleen al, is het lezen waard. De geluidsrestauratie is in de vaardige handen van Harry Coster. Kortom, een unieke cd met onbekende opnamen uit een ver verleden, maar alleszins de moeite waard om voor een paar euro aan te schaffen. Bestellen bij [www. Doctor Jazz Magazine.nl](http://www.DoctorJazzMagazine.nl)

Wim Keller

Eind november 2014 ging een lang gekoesterde wens van stadsgenoot Bob Leijen (Oriental Jazzband) in vervulling, te weten een bezoek aan New York (NY). Met een beschikbare slaapplek bij familie lag er voor Bob niets meer in de weg om een aantal activiteiten van zijn wensenlijstje

Yellow cab in 42nd Street NY

De concertzaal van het Rose Theatre speciaal ontworpen voor jazz optredens.

(bucketlist) te gaan afvinken. Dit was o.a. een hotdog eten bij een kraampje op straat, een ritje met de bekende gele taxi en een sportwedstrijd mee beleven. Muziek (jazz) speelt een grote rol in het leven van Bob en ook hierin had hij nog wel wat wensen. Dus toen Bob zijn vliegticket had geboekt is hij gelijk gaan kijken, wie er allemaal zouden spelen in NY en hij had geluk. De wereldberoemde trompettist Wynton Marsalis en het Jazz at the Lincoln Center Orchestra speelden in het Rose Theatre aan Central Parc. Bob heeft de, ook in NY woonachtige, Zweedse trompettist Björn Ingelstam gemaild of hij mee wilde naar het optreden. Björn is de laatste paar jaar veelvuldig te beluisteren geweest tijdens het Jazzfestival in Enkhuizen. Hij was gelijk enthousiast en zo heeft Bob samen met zijn 'overzeese' familieleden en Björn een fantastische avond gehad. Het was niet alleen mooi om dit 15-koppige orkest eens live te zien, maar ook bijzonder om te ervaren hoe interactief dit optreden was. Het publiek wordt erbij betrokken en er wordt, tussen de nummers door, uitgelegd hoe verschillende ritmes werken en welke functies de instrumenten binnen de band hebben. Tijdens zijn bezoek aan New York heeft Bob ook trompettiste Bria Skonberg ontmoet. Een bekend gezicht op de grote jazzfestivals en zij heeft in het recente verleden ook een paar maal in Enkhuizen gespeeld. Bria woont nu zo'n 2 jaar in New York en heeft iedere week een aantal 'vaste gigs', waarvan Bob er ook een heeft bezocht. 'Trad jazz' in een superhippe cocktailbar met een hele schare Lindyhop dansers, een heerlijke avond! Na het optreden kreeg Bob, tijdens een gezellige 'after party', de uitnodiging om naar een jamsessie te

Statue of Liberty

Trompettist Wynton Marsalis

komen, maar helaas was daar geen tijd meer voor. Jammer, want dit zou niet misstaan hebben op zijn muzikale C.V. Maar zo blijft er in ieder geval nog wat te wensen over voor een volgend bezoek aan de The Big Apple. Voor Bob was het verblijf in New York al met al een fantastische ervaring en een dikke aanrader voor iedereen, zeker voor mensen met een bucketlist.

De Canadese Bria Skonberg

Vrnj; Bob Leijen, Bjorn, Ingelstam, Luna Varady en Robbert Pannekeet

Programmaboekje en entreebewijs

Aart Lub

Met dank aan Bob Leijen voor aangeleverde informatie

**Onze adverteerders maken
de uitgave van Hot News
mogelijk**

Loop er eens binnen

Louis Armstrong in Blokker 1965

Afgelopen 28 mei was het vijftig jaar geleden, dat Louis Armstrong voor de laatste keer naar Nederland kwam, om in de veilinghal te Blokker (N.H.) een concert te geven. Na de oorlog was hij al twee keer naar Nederland gekomen en had in 1956 en 1959 met groot succes opgetreden. 1965 was een ander verhaal; niet alleen hadden - in 1964 - de Beatles uit Engeland een concert in Blokker gegeven en was de muzikale smaak van de tieners veranderd, maar op die bewuste

Louis Armstrong en Gert Timmerman

dag in mei was er ook nog de internationale voetbaltopper Inter-Benfica. Toch waren er nog enkele duizenden naar de veilinghal gekomen, waaronder mijn persoon en mijn vriendin. Het werd - voor ons - een geweldig optreden, hoewel ook wij verrast werden, tijdens het voorprogramma, het swingcombo van Gert Timmerman te zien en te horen spelen, die op onvervalste Benny Goodman Quartet- wijze, met de oude swingstukken de pan uit sprong. Later werd ons duidelijk, dat zijn aanwezigheid te maken had met de promotie van zijn zangkunst als smartlappenzanger, want hij kreeg een platinaplaat (200.000) voor de kraker 'Ik heb eerbied voor jouw grijze haren' en een gouden plaat (100.000) voor 'Nimm deine Weisse Gitarre', uitgereikt door 'Good Old Satchmo'. Het optreden werd voor de aanwezigen een ongekend succes en in een eerdere Hot News heb ik daar al eens over geschreven; de nieuwe bezetting van de All Stars met de fraaie zangeres Jewel Brown, Eddie Shu op klarinet, Danny Barcelona op drums en Tyree Glenn op trombone speelden met vuur naar het slot van het programma, hoogtepunt van het optreden was natuurlijk de wereldhit 'Hello Dolly'. De foto met handtekening is ook al eens in de Hot News afgedrukt, maar nergens ben ik ooit die foto met Gert tegengekomen. Het optreden in Blokker was een onderdeel van een Europese tournee van de Louis Armstrong All Stars, maar het bezoekersaantal stond wel in schrille tegenstelling tot Boedapest, waar 200.000 man op af kwam. Het concert van de All Stars bleek ook de zwanenzang te zijn voor impresario Ben Essing, die door het verliesgevende optreden moest stoppen met de organisatie van concerten en het rustieke Blokker hernam zijn plaats als West Fries dorpje.

Wim Keller

Jacintha Floris sprak met Richard Heeres

Enthousiast en goed voorbereid, met een fotoalbum onder zijn arm, komt hij binnen voor het interview: Richard Heeres. Een man, die al heel wat jaartjes meedraait in diverse jazzbands. Zijn vroegste herinnering, die met muziek te maken heeft, is van een drumband. "Ik stond met

Richard Heeres bespeelt de trompet

mijn moeder op de stoep in de Westerstraat. Er kwam een optocht langs, waarschijnlijk was het een nationale feestdag of zo. Drumband Jong Leven kwam voorbij en ik vond dat helemaal geweldig. Ik zei meteen, dat wil ik ook. En zo kwam ik bij deze club, om te leren trommelen. Maarten Maartens gaf trommelles in de kleedkamer van de Nieuwe Doelen. Je kreeg een plankje om op te oefenen. Ik had blijkbaar goed ritmegevoel, want al snel mocht in meedoen in het orkest. Ik denk dat ik toen een jaar of tien was. Na een paar jaar stapte ik - bij Jong Leven - over op een bazuin. Dat is eigenlijk een trompet zonder ventielen. Tijdens een repetitie kwam Leo Haemels binnen en die vroeg of hij er ook even op mocht spelen. Hij speelde op zo'n mooie jazzy manier. Ik was helemaal in shock. Had geen idee dat je dit ook met zo'n instrument kon doen. Ik kreeg les vanuit de drumband, dus dat was uiteraard een ander repertoire. Mijn vader speelde trompet bij Rita and the Golden Five, een band die 'wereldberoemd' was in de Streek. Zij speelden op alle kermissen in West-Friesland. Toen Rita overleed is mijn vader ook gestopt. Maar zijn trompet heb ik nog. Ik was een jaar of vijftien toen ik van de drumband af ging. Ik had er geen plezier meer in, wilde wat anders. Waarschijnlijk vond ik het te oubollig. Maar ik vond het ook vervelend, dat er zo slecht thuis werd geoefend. Je kwam met de repetities dan niet snel verder. Ik ging spelen

Wilm Heeres

in een Popband, samen met - onder andere - Ferry Hoekstra, Eric Ekkerman en Anita Verburg. Ik speelde in die band op de drums. Dat had ik mijzelf inmiddels aangeleerd. We repeteerden in een ruimte vlakbij NS station Flora. We traden niet veel op, maar hadden veel plezier met de repetities. We hadden niet de intentie om wereldberoemd te worden. Eric schreef veel muziek zelf, onder andere een rock opera. Toen ik achttien jaar werd, moest ik in militaire dienst en stopte ook de band. Ik heb toen een paar jaar geen muziek meer gemaakt. Totdat ik wéér in de Westerstraat stond en daar kwamen de Petra's voorbij, tijdens het jazzfestival. Ik werd meteen geïnspireerd en heb bij de firma De Wit een trompet gekocht. Ik ging op les bij Ruud Peerdeman en sloot mij ook aan bij Patrimonium. Bij dit orkest speelde ik bugel en leerde ik heel veel. Ik heb mijn A,B,C- diploma behaald en leerde goed het notenschrift, hoewel dat niet altijd meeviel. Ik luisterde veel en speelde het dan na. Ik ben een slechte notenlezer, vooral qua tellen. Ik zat naast Gre Veenstra en als zij er niet was, had ik een probleem. Ik heb zo'n zes jaar bij Patrimonium gespeeld. Vooral de koralen en de mooie gedragen stukken vond ik prachtig om te doen."

Door de knieën

Het jazzy spelen heeft Richard geleerd van Ruud Peerdeman. "We repeteerden met Patrimonium in de Witte Duif en in de pauze liet Ruud mij weleens verschillende mondstukken uitproberen, waarmee je net die jazzy sound kon maken. Ik heb de stoute schoenen aangetrokken en bij de Petra's aangeklopt om te vragen of ik mee mocht doen. En dat was prima. Daar startte dus

Richard Heeres kom je ook tegen als zanger in de band

mijn jazz carrière. Ik speelde in die tijd ook bij de Blaaskaken, bij Double Seven en bij de City Walkers met Jan de Jong. Die laatste werd helemaal knettergek van mij, want door al die bands klopten mijn afspraken niet altijd. Ik presteerde het dan wel om vlak voor een optreden af te bellen, omdat ik een dubbele afspraak had. Niet netjes natuurlijk. Ik was eigenlijk de hele week - in mijn vrije tijd - met muziek bezig. Zeker toen ik in 1988 bij de West End Jazzband kwam. Toen was het namelijk ook wekelijks repeteren. Ons eerste optreden was in het clubgebouw van Harmonie Crescendo in Bovenkarspel. Daar repeteerden we ook. Na ons debuut kregen we meteen uitnodigingen voor meerdere optredens. Uiteraard ook op het jazzfestival in Enkhuizen. Ons uitgangspunt was de Engelse traditionele jazz. De gemiddelde leeftijd in het orkest was 22. We waren echt jonge en enthousiaste muzikanten en werden op vele jazzfestivals, clubs en cafés gevraagd om te komen spelen. In 1992 werden wij uitgenodigd om een tournee te houden in Engeland. Dat was echt geweldig om te doen. Het publiek was razend enthousiast, dat een band met jonge mensen zo goed kon spelen." In het

meegebrachte plakboek valt alles over de tour te bekijken. Ook de recensies uit die tijd zijn geweldig: “Als je een optreden van de West End Jazzband meemaakt, kom je al snel tot de conclusie dat de traditionele jazz een goede tijd tegemoet gaat als het wordt gedragen door zo’n stel enthousiaste muzikanten! De band heeft een sterk collectief en een strakke ritmesectie. Ook solistisch heeft de band goede kwaliteit in huis.” In een andere krantenrecensie werd gesuggereerd dat de naam West End gekozen is, om aan te geven dat de muziek van de band, van dezelfde uitmuntende kwaliteit is als de zaden van de Enkhuizer bedrijven aan het Westeinde. Richard heeft goede herinneringen aan de tour in Engeland. “We reden kris kras door Engeland over kleine weggetjes. We reden op een gegeven moment achter iemand die heel langzaam reed en wij haalden die auto in en dit was vlak voor een heuvel. Toen

Richard tijdens een optreden in de Sgt. Pepper's-club

we ingehaald hadden, kwamen we op de heuvel en daar was de zon en een prachtig uitzicht. Op dat moment klonk er op de radio het nummer: What a friend we have in Jezus. Dat was heel bijzonder. Bij een ander optreden hebben we verschrikkelijk gelachen. Een dame uit het publiek wilde graag meezingen en dat was prima. Zij was echter heel klein, dus wij zijn allemaal door de knieën gegaan om zo samen met haar het nummer te spelen. Naast dit soort leuke optredens hebben we in Nederland ook een keer een optreden gehad, dat minder leuk was. Maar de uitwerking was eigenlijk wel weer heel grappig. We speelden in een of andere kroeg ergens in de Streek. En publiek is overal anders. Dat wisten we al. Je hebt publiek dat stil is, of lekker kletst. En wat ons betreft is dat allemaal prima. Alleen niet als ze telkens tussendoor gaan roepen: pauze, pauze! Erwin Schoen pakte toen de microfoon en zei: “Willen jullie pauze? Dan krijgen jullie dat ook. Kom op, inpakken en wegwezen”. We hebben de spullen ingepakt en zijn vertrokken.”

Zulke mooie muziek en dat van mensen van gewone komaf

In 1995 was de West End Jazzband uitgeblazen. De banjoïste Carina Groot, toenmalig echtgenote van Richard, was in verwachting en trombonist Jos Schoen wilde meer tijd aan werk en gezin besteden. John Lippe mocht een half jaar niet drummen vanwege een operatie aan zijn pols, dus het was einde oefening voor de band. Maar natuurlijk niet voor Richard. Die had in een gekke bui al eens tegen Jaap de Wit jr gezegd, dat als ze ooit een banjoïst nodig hadden, dat hij dat wel wilde doen. Vervolgens kwam Jaap dit dan ook vragen voor de Hot Revival Stompers. “Maar ik kon natuurlijk helemaal geen banjo spelen. Dat moest ik dan maar leren zei Jaap. Ik heb het mij eigen gemaakt met twee kleine kinderen om mij heen. Het was ook met dat orkest een mooie tijd, maar ik miste wel de trompet. De banjo is een ondersteunend instrument. Ik kon door mijn trompetervaring wel goed Edwin Jans aanvoelen tijdens het spelen. Ik kon hem als banjoïst, zagezeggd, wegsturen in de muziek. Na vier jaar bij de Hot Revival te hebben gespeeld, kwam ik bij The Old Fashioners terecht en kon ik de trompet weer ter hand nemen. Daar heb ik ook prachtige optredens mee gehad. Het was muzikaal weer een stapje hoger, dus ik moest wel aan de bak. Er heerste een goede sfeer in het orkest en dat blijkt nu nog wel tijdens ons jaarlijkse reünie optreden. In die tijd zat ik ook nog in de bigband the Harbour Hepcats. Heel leuk om te doen, mooie club mensen bij elkaar. Helaas redden we het niet om zo’n grote groep mensen op hetzelfde tijdstip bij elkaar te krijgen, want iedereen zat ook in andere bands of orkesten. Dus was het na een paar jaar einde van de Bigband. Tegenwoordig speel ik in Lollapalooza. Ik voel

mij daar enorm op mijn plek. Het is een warm bad.”

Als je op de site van Lollapalooza kijkt zie je een kopje ‘Lollapraat’. Hier staat een aantal uitspraken, gemaakt tijdens de repetitie of optredens:

- Sssssccccchhhhhitterend!!!!!!
- Zulke mooie muziek en dat van mensen van gewone komaf!!
- Ientje met de jas aan.
- Wim begint.
- Heel veel trombone spelers zijn ook glasblazers.
- Even een serieuze vraag jongens: wat zal ik met m'n haar doen?

Hieruit blijkt wel, dat er bij de bandleiden een erg gezellige sfeer is.

Je eigen sausje in de muziek

Naast de trompet, die Richard graag in ere houdt, speelt hij ook de bluesharp, in de volksmond een soort mondharmonica. “Ik heb dit geleerd, via een leraar in een filmpje op Youtube. Je moet

Richard Heeres blijft muzikaal groeien

dit instrument echt aanvoelen. Maar als ik iets wil, dan ga ik er ook voor en lukt het uiteindelijk wel. Ik ben wel jaloers op jongens van het conservatorium. Die konden vier jaar groeien met een instrument. Vier jaar niets anders doen dan spelen, dan kom je echt verder. Ik moet het in mijn vrije tijd doen. Ik speel wel elke dag even mijn toonladders. Dan houd je ook een goede embouchure. Verder moeten er voor mij in een band niet teveel ego's zitten, want dan lukt het niet. Ik ben een gevoelspeler. Als ik vrij ben om te spelen, komt er het mooiste uit. Zingen doe ik ook graag. Dat heb ik goed geleerd in het tijdje, dat ik bij Spirit of Gospel in de band zat. Van Marjan Steenhof kreeg ik prima feedback over mijn stemtechniek.” Richard voelt zich goed thuis bij de Lolla's. Hij zit in zijn levensfase in een rustiger vaarwater en kan dan ook erg genieten van muziek. “Ik heb thuis een keyboard staan en vind het nu ook leuk om akkoordenschema's uit te pluizen. Zo kun je de muziek meer gaan verfijnen, dan alleen op je gevoel spelen. Al met al is je eigen sausje in de muziek wel belangrijk. Ik houd niet van arrangementen die elke

keer precies hetzelfde zijn. Zo van dit klapje hoort wel daar en niet daar in het nummer. Nee, je moet gewoon doen wat op dat moment het beste past. Ik zei dan ook altijd, o, dat zien we op de Bühne wel hoe het gaat. Chet Baker is wel een voorbeeld voor mij. Die kon nummers spelen met een open structuur. Je kunt alle ruimtes volblazen met zoveel mogelijk noten, maar dat vind ik niet zo mooi. Ik hoor liever twee rake noten, dan 1000 in een brij. Het is wel knap hoor, als je een heel akkoord vol kan spelen, maar ik word daar niet blij van. Ik hoop bij Lollapalooza nog lekker een tijdje te kunnen spelen. Het zou leuk zijn als we met die band ook een keer een tournee kunnen maken door Engeland of Denemarken. Dat is mij met de West End en The Old Fashioners ook goed bevallen.”

Wie weet komt dit er nog wel een keer van. Zijn muzikale carrière is nog lang niet aan zijn eind.

Jacintha Floris